

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3214/06

ע"פ 3845/06

בפני: כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט ד' חשין
המערער בע"פ 3214/06
והמשיב בע"פ 3845/06:
דניאל בן ווראן פינר

נגד

המשיבה בע"פ 3214/06
והמערערת בע"פ 3845/06:
מדינת ישראל

ערעור וערעור שכנגד על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע בת"פ 8203/05 שניתן ביום 4.4.2006 על ידי
כבוד השופטת ר' ברקאי

תאריך הישיבה: כ"ה בסיון תשס"ו (21.6.06)

בשם המערער: עו"ד ברוך בן יוסף
בשם המשיבה: עו"ד תמר פרוש
בשם שרות המבחן: גב' ג'ודי באומץ

פסק דין

השופט ד' חשין:

1. זהו ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופטת ר' ברקאי) בת"פ 8203/05. המערער הורשע (ביום 29.1.2006) בחבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן – חוק העונשין) ובעבירות בנשק - נשיאת נשק ונשיאת תחמושת - לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין. בית המשפט המחוזי גזר על המערער (ביום 4.4.2006) מאסר בפועל של שנתיים ומאסר על תנאי של שנה. ערעורו של המערער מכוון נגד הרשעתו, על כל חלקיה (ע"פ 3214/06). המדינה מערערת על גזר הדין (ע"פ 3845/06).

2. המערער, כבן 39, הינו תושב תפוח שבשומרון וחשמלאי במקצועו. על פי העובדות שנקבעו בפסק הדין, ביום 16.6.05, ערב יישומה של תוכנית ההתנתקות, הגיע המערער למלון "מעוז הים" שבגוש קטיף והתאכסן שם. בהגיעו, החזיק המערער בנשק צה"לי מסוג "עוזי". זאת, בניגוד להרשאה מוגבלת שניתנה לו להשתמש בנשק למטרות

שמירה בישוב תפוח ואבטחת הסעות בלבד. לדברי המערער, הגיע למלון לצורך ביצוע עבודות חשמל.

ביום 18.6.05, יומיים לאחר הגעתו של המערער למקום, תקפו מספר יהודים מיושבי המלון, בחוף הים הסמוך למלון, פלסטיני תושב שכונת המואסי. בעקבות אירוע זה החלו חילופי ידוי אבנים בין קבוצת היהודים שנכחה במקום לבין קבוצת פלסטינים. בשלב זה הגיע המערער לזירת האירוע, כשהוא מצויד בעוזי ובמחסנית עם כדורים, והחל להסתובב בין הניצים. בשלב מסוים, נעמד המערער וירה מספר יריות, חלקן באויר וחלקן לעבר פלסטיני, נאצר ואפי (להלן – המתלונן), שעמד במרחק של עשרות מטרים מהמערער. כתוצאה מירי זה נפגע המתלונן בירכו ונגרמה לו חבלה חמורה. המתלונן אושפז בבית חולים למשך מספר ימים, במהלכם אף נותח.

3. בערעורו מעלה המערער טענות מטענות שונות כנגד כל אחת משתי העבירות בהן הורשע. אדון בהן כסדרן.

אשר להרשעתו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, המערער אינו חולק על העובדה כי ירה מספר יריות. ברם, לטענתו, לא הוכח כלל שהמתלונן נפגע מירי, ואף אם נפגע מירי, לא הוכח מאיזה נשק נפגע ומי ירה בנשק זה. לטענת המערער, בחקירות העדים - הן במשטרה והן בבית המשפט - לא נעשה כל ניסיון לזהות את המערער כיורה, כפי שגם לא נעשה כל ניסיון לזהות את נשקו של המערער כנשק ממנו נורה המתלונן. לטענתו, התיאורים השונים של היורה בעדויות שבאו בפני בית המשפט, סותרים האחד את השני ומתארים כל אחד אדם אחר לגמרי.

כן טוען המערער, כי בית המשפט קמא טעה בקביעת הממצאים העובדתיים. לטענתו, טעויות אלו נגרמו, בין היתר, עקב חקירה "רשלנית ומגמתית" של משטרת ישראל, אשר לא צילמה את פצעו של המתלונן, בשעה שהייתה לה הזדמנות לעשות כך, וגם לא בדקה את מכנסיו במז"פ. המערער טוען, בהתבסס על חוות דעתו של מומחה לרפואה משפטית מטעמו, ד"ר קוגל, כי מומחה אובייקטיבי אינו יכול, על סמך חומר החקירה הקיים, לקבוע ממה נבעה פציעת המתלונן.

באשר ליסוד הנפשי של העבירה, טוען המערער, כי אירוע מעין זה של ידוי אבנים בין שתי קבוצות, כאשר המערער לא יזם את האירוע, אלא נקלע אליו בעיצומו, אינו תואם מצב נפשי של כוונה מיוחדת, הנדרש בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

המשיבה, מנגד, סומכת ידיה על פסק דינו של בית משפט קמא, וטוענת כי המערער מנסה להציג את התיק כנסיבתו, בעוד שפסק הדין מבוסס אף על ממצאי מהימנות.

4. אין בידי לקבל את טענותיו של המערער, המופנות בעיקרן כנגד הקביעות העובדתיות של בית המשפט קמא. הלכה היא, שערכאת הערעור "אינה מתערבת, בדרך כלל, בקביעת הממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי בית המשפט בדרגה הראשונה, שגבה את הראיות והתרשם מהעדים, אלא אם כן הוכחה טעות בולטת בשיקוליו או פגם אחר, היורד לשורשו של עניין" (ע"פ 281/82 אבו חצירא נ' מדינת ישראל פ"ד לז(3) 673, בעמ' 684; ע"פ 4921/91 תלמי נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(1) 581, בעמ' 610; וראו גם ע"פ 7895/04 פלוני נ' מדינת ישראל ניתן ביום 2.8.2006). במקרה שלפנינו, לא מצאתי שנפלה טעות או פגם מעין אלו בהכרעת הדין.

בית משפט קמא עמד על כך שמעדויות שונות שבאו בפניו, ובכללן עדותו של המערער עצמו, עולה כי בעת שהותו של המערער בזירת האירוע, לא היה ירי נוסף לזה שבוצע מנשקו. בית המשפט ציין גם כי מהימנה עליו עדותו של המתלונן, לפיה ראה את היורה מכוון את הנשק לעברו, ומיד לאחר מכן חש בכאב והבחין בפצע ברגלו. לעדות זו צירף בית המשפט עדויות נוספות, הן של עדים אשר ראו את המערער יורה, והן של עדים אחרים - דוגמת נהג האמבולנס שפינה את המתלונן והרופא שטיפל בו בבית החולים - שהעידו כי פצעו של המתלונן היה פצע ירי. בית המשפט קבע כי מעדותם של המתלונן ושל העדים הנוספים, ומכלל הראיות הנסיבתיות, ניתן להסיק באופן ודאי כי המערער הוא זה אשר ירה לעבר המתלונן וכי פציעתו של המתלונן נגרמה מירי זה. לא נמצאה לי כל עילה להתערב בקביעות עובדתיות אלו.

אוסף, כי בהכרעת הדין לא התעלם בית המשפט מסתירות העולות מעדויות העדים בנוגע לזיהוי המערער כמי שירה. ואולם, בית המשפט קבע כי הסתירות אינן מהותיות ואינן יורדות לשורשם של דברים. אף בקביעה זו לא מצאתי מקום להתערב. אכן, ישנם הבדלים מסוימים בתיאורי העדים, כפי שעמד עליהם בא כוח המערער גם בטיעונו לפנינו, אולם הקווים המשותפים לתיאורים אלו דוחקים לזיהויו של המערער כיוורה. מה עוד, כדברי בית משפט קמא, אין חולק כי המערער, והוא לבדו, היה בזירת האירוע עם נשק "עוזי".

5. צודק המערער בטוענו כי פעולות חקירה מסוימות שהיו צריכות להיעשות - כגון צילום פצעו של המתלונן או בדיקת מכנסיו - לא נעשו. אכן, לעיתים מחדלי

חקירה עשויים להוביל לזיכוי של הנאשם (ראו ע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.6.2006). ברם, לא כל מחדל חקירה (ואף לא מספר מחדלים) יביא בהכרח לזיכוי (ראו ע"פ 6040/05 אלנבארי נ' מדינת ישראל ניתן ביום 9.8.2006, בפסקה 10 לפסק הדין). מחדלים אלו לא נעלמו מעיני בית המשפט. נהפוך הוא, בית המשפט דן בהם בהרחבה, אך הגיע בסופו של דבר למסקנה כי הראיות הישירות והנסיבתיות אשר כן הובאו בפניו, מספיקות על מנת לבסס את הקביעה שפצעו של המערער הינו תוצאה של ירי המערער. גם במסקנתו זו של בית המשפט קמא לא מצאתי בסיס להתערב.

6. אף באשר ליסוד הנפשי, סבורני כי אין מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט, שהתקיימה במערער הכוונה המיוחדת לגרום חבלה חמורה.

כפי שצוין לעיל, עדותו של המתלונן כי ראה את המערער מכוון אליו את כלי הנשק, הייתה מהימנה על בית משפט קמא. בית המשפט אף ציין שגרסה זו של המתלונן מתיישבת עם גרסת המערער, לפיה אחד הפלסטינים התגרה בו ואז עשה שימוש בנשקו. בית המשפט דחה את טענת המערער כי ירה באוויר, בציינו כי גרסה זו של המערער אינה מתיישבת עם התנהלותו, כמו גם עם פציעתו של המתלונן ברגלו.

כיוונו של הנשק לעבר המתלונן, כעולה מקביעותיו אלו של בית המשפט, ודאי שיש בו כדי ללמד על כוונת המערער לפגוע, ובכך מתקיים היסוד הנפשי הנדרש בעבירה בה הורשע המערער.

7. המערער מוסיף וטוען, כי טעה בית משפט קמא בקביעתו שלא חל בעניינו סייג ההגנה העצמית (סעיף 34 לחוק העונשין). בית המשפט קבע, כי התנהלותו של המערער לאורך האירוע מלמדת כי הלה הכניס עצמו לזירת האירוע, הגם שהבחין ממרחק כי מדובר בזירה של ידויי אבנים בין יהודים לפלסטינים. כן קבע בית המשפט כי המערער פתח באש בכוונה לפגוע, מבלי שנשקפה סכנה מיידית לחייו, ובעת שעמדה בפניו האפשרות לסגת מן המקום. המערער חולק על קביעות אלו של בית המשפט. לטענתו, תיקון 39 לחוק העונשין הרחיב באופן משמעותי את תחולת הסייג, וזאת, לדבריו, לאור ריבוי המצבים המסוכנים שאירעו בתקופת האינתיפאדה הראשונה. לדידו, ההרחבה מתבטאת, בין היתר, בכך שכיום אין חובה על הטוען לסייג זה להוכיח שלא הייתה בפניו דרך לסגת. מכל מקום, מוסיף המערער, כי פעל לחלץ עצמו ולסגת ממקום האירוע.

אף טענות אלו דינן להידחות. אין אני רואה צורך להידרש כאן לשאלת קיומה של חובת הנסיגה, לאחר תיקון 39 לחוק העונשין. כל כך, משום שבין אם זו קיימת ובין אם לאו, אין חולק כי יסודות הסייג כוללים גם את הנחיצות והסבירות (ראו ע"פ 20/04 קליינר נגד מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80; ב' סנג'רו הגנה עצמית במשפט הפלילי (2000), בעמ' 177, 203). במסגרת שני יסודות אלו, יש ליתן את הדעת על השאלה אם היו בידי הנפגע חלופות אחרות, פוגעניות פחות, לצורך הדיפת התוקף. כן יש לשקול את חומרת הסכנה שיצר התוקף אל מול מידת הכוח שהפעיל המותקף. בענייננו, לא מצאתי מקום להתערב בקביעות בית משפט קמא כי המערער הכניס עצמו ביודעין לזירת האירוע, וכן לא נטע ספק סביר כי היה נתון בסכנה מוחשית לחייו, שהצדיקה את הפתיחה באש. ממילא, אין מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא, שלא להחיל על המערער את סייג ההגנה העצמית.

משכך, הייתי מציע לחברי לדחות את הערעור על ההרשעה בחבלה בכוונה מחמירה.

8. המערער מלין בפנינו גם על הרשעתו בעבירות הנשק. לטענתו, אף אם תעודת ההרשאה שבידו להחזקת נשק הייתה מוגבלת, ולא התירה לו לשאתו מחוץ ליישוב תפוח, לא היה מקום להרשיעו בעבירות אלה. זאת, משום שעומדת לו הגנה של טעות במצב הדברים (סעיף 34 לחוק העונשין). לטענתו, רכז הביטחון בישוב (להלן – הרבש"ץ), ממנו קיבל את הנשק, לא ציין בפניו הגבלות כלשהן בעת מסירת הנשק לידיו. כן טען המערער, כי פעמים רבות בעבר שהה מחוץ לכפר תפוח עם נשקו, ורשיונו נבדק לא אחת על ידי גורמים שונים, כמו שוטרי משטרת ישראל ואנשי משמר בתי המשפט, ומעולם לא הוער לו על מגבלה כלשהי בתעודת ההרשאה. באופן ספציפי העיד המערער על אירוע, שהתרחש כשנה וחצי לפני האירוע נשוא כתב אישום זה, ובו עוכב על ידי שוטרים בירושלים. בעיכוב זה בדקו השוטרים את הנשק הצה"לי אשר נשא עימו ואת תעודת ההרשאה לשאתו. בתום הבדיקה והעיכוב שוחרר לדרכו בלא שנאמר לו דבר על הגבלה כלשהי. לטענתו, גם בשל עיכוב זה הוטעה על ידי רשויות אכיפת החוק לחשוב כי תעודת ההרשאה לנשיאת הנשק שברשותו אינה מוגבלת בהגבלה כלשהי. כראיה לעיכוב זה, ציין המערער בעדותו כי אף הגיש תביעת פיצויים נגד המדינה בשל עיכוב מיותר זה, שערכוהו השוטרים בירושלים.

בית משפט קמא קבע, כי המערער לא הרים את הנטל הרובץ עליו להוכיח קיומו של סייג זה. המערער לא הביא לעדות את רבש"ץ הישוב, וכן לא הציג מסמכים

כלשהם התומכים בטענתו בדבר העיכוב הנטען, כולל מסמכים המאשרים את טענתו שתבע פיצויים מהמדינה בבית המשפט לתביעות קטנות בירושלים.

9. עובר לדיון בערעור, הגיש המערער לבית משפט זה בקשה להתיר לו צירוף ראיה. בבקשתו טען, כי עקב מעצרו עד תום ההליכים (בעת הדיון בבית משפט קמא), לא היה באפשרותו למצוא את המסמכים הנוגעים לאירוע העיכוב בירושלים ולתביעה שהגיש בעקבותיו. לדבריו, רק לאחר ששוחרר על ידי בית משפט זה (ביום 27.4.2006) ושב לביתו, עלה בידו למצוא מסמכים אלה, שיש אף בהם, לטענתו, כדי להוכיח כי טעה במצב הדברים. בפתח הדיון בפנינו הודיעה באת כוח המשיבה, כי אין לה התנגדות שנעיין במסמכים אלו.

10. סעיף 34 לחוק העונשין, הנושא את הכותרת "טעות במצב דברים", מורה בס"ק (א):

"העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו".

המערער טוען, כי טעה בפרשנותה של תעודת הרשאה הכללית לשאת נשק שניתנה לו ("תעודת הרשאה כללית" - ת/17). לטענתו, טעות זו היא בגדר טעות במצב הדברים, הפוטרת אותו מאחריות פלילית.

המשיבה, לעומתו, סבורה כי המערער לא הוכיח טענת הגנה זו, בין היתר, בשל הימנעותו מלהעיד את רבש"ץ הישוב.

11. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, באתי לכלל דעה כי אף דינה של טענת הטעות – להידחות.

סעיף 34 לחוק העונשין קובע, כי חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית. סעיף 34(ב) מורה כי אם התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג. משמעות הוראה זו היא, כי "משעורר הנאשם ספק סביר בדבר קיומו של סייג לאחריות פלילית, הנטל על התביעה להסיר ספק זה" (השופטת ביניש בע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 873, בעמ' 894).

המערער לא הצליח לעורר ספק סביר בדבר קיומו של סייג הטעות שהוא טוען לו. תעודת ההרשאה לנשיאת הנשק הצה"לי שניתנה למערער, מציינת מפורשות כי "בעל ההרשאה חייב לפעול בכל הנוגע לאחזקה ושימוש בנשק, בהתאם להוראות הגורמים הצבאיים המוסמכים לכך, ולמלא אחר ההוראות הרשומות מטה". בהמשך התעודה, בסעיף ז' להוראות, מצוין מפורשות כי השימוש בנשק יהיה רק לאחת המטרות הבאות: "1). שמירה בישוב. 2) משימה בטחונית אחרת (יפורט ע"י המאשר): אבטחת הסעות + שמירות וכפר תפוח" (הקטע המודגש הוסף בתעודה בכתב יד). הוראות אלו של תעודת ההרשאה הן ברורות וחד משמעיות: על המחזיק בתעודה זו להשתמש בנשק אך רק למטרות של שמירה בישוב ואבטחת הסעות. ברי, על כן, כי שהותו של המערער עם הנשק בגוש קטיף אינה נכללת במטרות אלו, ומהווה אפוא הפרה של ההגבלה שבתעודת ההרשאה.

12. מעיון בהודעתו של המערער במשטרה, עולה באופן חד משמעי כי המערער היה מודע למגבלות ולסייגים שצויינו בתעודת ההרשאה. כך, בהודעתו מיום 23.6.2005 (ת/12), לאחר שהוזהר כי הוא חשוד בהחזקת נשק שלא כדין, בשל כך שהחזיקו מחוץ לישוב תפוח, אמר המערער:

"אני קיבלתי את הנשק מסוג עוזי ... ע"פ חוק ויש לי תעודת הרשאה כללית לשאת את הנשק מפורט על התעודה שמטרת(ו) הנשק הינו אבטחת הסעות ושמירות בכפר תפוח, אבטחת הסעות בהכרח מתבצעת מחוץ לתחום הישוב ולכן זה מובן שאני רשאי לפחות בנסיבות מסוימות להיות חמוש גם מחוץ [ל]תחום היישוב".

בהמשך הודעתו זו, ציין המערער את הטענה שהעלה אף בפנינו, לאמור, שבעקבות בדיקות חוזרות ונשנות של תעודת ההרשאה על ידי גורמי אכיפה שונים, שתמיד החזירו לו את רשיונו בתום הבדיקה בלא כל הערה, הוטעה לחשוב כי רשיונו אינו מוגבל. ואולם, טענה זו אין בה כדי לסייע למערער. בהינתן שהמערער היה מודע (כעולה ברורות מהודעתו) כי תעודת ההרשאה אוסרת עליו להחזיק את הנשק מחוץ ליישוב - למעט "בנסיבות מסוימות", שאף לא טען לקיומן במקרה שלפנינו - אין בטעותם של גורמים שונים כדי להתיר לו את האסור. פשיטא, שאין הוא יכול לטעון שתעודת ההרשאה נעדרת הגבלות כלשהן, שעה שהוא עצמו מודה מפורשות שאין הדברים כך.

ייתכן אמנם שגורמים שונים - דוגמת השוטרים שבדקו את רשיונו של המערער באירוע העיכוב בירושלים - התרשלו בכך שלא עמדו על משמעות תעודת ההרשאה שהחזיק המערער, ולא פעלו בהתאם. אולם, אין בכך בכדי להקנות למערער הגנה של "טעות במצב דברים", שעה שהוא עצמו היה מודע היטב להגבלות של תעודת ההרשאה ולמשמעותן. ממילא, גם המסמכים אותם ביקש המערער לצרף - מהם אכן עולה כי רשיונו נבדק בהיותו בירושלים, ולא הוער לו על מגבלה כלשהי, וכי אף הגיש תביעה בשל עיכובו שלא לצורך - אין בהם כדי להועיל לו, באשר אינם מוכיחים שהמערער עצמו טעה בהבנת תעודת ההרשאה שבידו.

משנמצא, מפי המערער עצמו, כי היה מודע להגבלה שבתעודת ההרשאה בנוגע לנשיאת הנשק מחוץ לישוב, מתייתר הצורך להידרש לטענתו כי רבש"ץ הישוב לא מסר לו על הגבלות כלשהן בעת מסירת הנשק לידי. עם זאת, אעיר, כי טענתו של בא כוח המערער בפנינו, לפיה נמנע מלהעיד את הרבש"ץ בשל הבנתו "שיש מצב שנביא את רכז הבטחון והוא לא יגיד את האמת, כי הוא עצמו לא נהג כשורה במסגרת תפקידו", אינה יכולה להישמע בבית המשפט. ההתרשמות ממהימנות העדים מסורה לבית המשפט, וככלל, אין בעל דין יכול לפטור עצמו מנטל הבאת הראיה בטענה מסוג זה (ובעיקר כשזו לא נתמכת בראיה כלשהי, כמו במקרה שלפנינו).

13. בשולי הדברים אעיר, כי סיווגה של הטעות (שהמערער טוען לה) כטעות במצב הדברים, אינו פשוט כלל ועיקר. נדמה, כי בשאלת סיווגה של טעות מעין זו - טעות בהבנת רישיון - לא הייתה תמימות דעים בין שופטי בית משפט זה. בע"פ 389/91 מדינת ישראל נ' ויסמך פ"ד מט(5) 705 - שהדיון בו הותרע הן על פירושו של הדין שקדם לתיקון 39 והן על פירושו של הדין שחל לאחר התיקון - נחלקו השופטים בסיווגה של הטעות (שנטענה שם) בהבנת רישיון לניהול נגריה: האם דינה כדין טעות במצב דברים, או שמא טעות בדין הפלילי. אלא שבנסיבות המקרה שלפנינו, לא ראיתי כל צורך להידרש לשאלה זו, שכן המערער כלל לא עורר ספק סביר בדבר קיומה של טעות בהבנת ההרשאה שניתנה לו.

לאור כל האמור, הייתי מציע כי גם הערעור על ההרשעה בעבירות נשק יידחה.

14. ואחרון, ערעורה של המדינה על גזר הדין.

המדינה מבקשת להחמיר בעונשו של המערער בצורה משמעותית. לטענתה, העונש שהוטל על המערער אינו הולם את חומרת מעשיו, ואינו משקף במידה ראויה

את טיבו של האירוע העברייני בו השתתף, תוצאותיו ומשמעותו החברתית. לדידה, התנהגותו של המערער מעידה על זלזול בוטה באחריות המוטלת על הנושא נשק צה"לי ועל זלזול בפלסטיני בו ירה. לטענת המדינה, רגישות היתר שהייתה באזור בעת ביצוע הירי מחייבת ענישה מרתיעה, ואינה מהווה נסיבה מקילה. מנגד, בא כוח המערער טען כי העונש מאוזן ומידתי, ואין מקום להתערב בו.

15. לאחר ששקלתי את טענת הצדדים, באתי למסקנה כי דינו של הערער על גזר הדין להידחות. אמת, ירי לעברו של אדם אשר גרם לפציעתו ברגלו, לאשפוזו למספר ימים ולניתוחו, הוא אירוע חמור. ואולם, כבר נקבע לא אחת בפסיקת בית משפט זה כי בקביעת העונש יש להתחשב, בין השאר, בכלל הנסיבות העובדתיות של האירוע ובנסיבותיו האישיות של הנאשם. בגזר דינו המפורט התעכב בית המשפט קמא באריכות על נסיבות האירוע ועל נסיבותיו האישיות של המערער, והגיע למסקנה כי העונש שהחליט להשית עליו משקף נכונה את העונש הראוי, בהיותו "עונש אשר יגלם את הגמול הראוי על מעשיו של הנאשם, כמו גם ירתיע את הנאשם והרבים כמותו". לאור מכלול נסיבות המקרה, ובהביאי בחשבון כי המערער, ששוחרר בערובה עד למתן פסק הדין בערעור, יצטרך לשוב עתה לבית הסוהר לצורך ריצוי יתרת עונש המאסר שהוטל עליו, לא מצאתי כי יש להתערב בעונש. אני מציע אפוא לחבריי כי ערעורה של המדינה על גזר הדין יידחה אף הוא.

לסיכום, מציע אני כי שני הערעורים יידחו.

המערער יתייצב במזכירות הפלילית של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ביום 16.10.2006, לא יאוחר משעה 12:00, לרצות את יתרת עונשו.

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

השופטת ע' ארבל:

אני מסכימה.

מסכים אני לתוצאה שאליה הגיע חברי השופט ד' חשין ולהנמקת חוות דעתו. אוסיף רק, כי באשר לעבירת הנשק, נחשף לכאורה מצב שאינו נאות, לפיו הגם ששוטרים בודקים את תעודת ההרשאה של אדם וברור מתוכה בעליל כי הוא נושא נשק במקום שלא הותר לו – מוחזרת התעודה ללא סנקציה. בהתיחסות שגויה, אף בלי משים, להפרה של תנאי ההרשאה טמון זרע ההפרה הבאה, ופרשה זו עצמה תוכיח. וכשעסקינן בנשק, במציאות הישראלית הטעונה (תיתי משמע), לפתח חטאת רובץ. איני כותב שורות אלה במבט לעבר בלבד, אלא במבט צופה פני עתיד. ממקרה זה ניתן להפיק לקח בהקשר האמור, והוא הקפדה יתרה כי נשק לא יינשא אלא על פי תנאי ההרשאה, ודין המפר – אכיפה. "בתוך עמי אנכי יושבת" (מלכים ב', ד' י"ג), ואני ער לכך שרבים בישראל, חיילים בשירות סדיר ובשירות מילואים, נושאים נשק שקיבלו בצה"ל ונעים עמו בכל מקום. ואולם, אין הקושי הקיים בכך בגזרה רחבה - בחינת הכרח שבנסיבות אולי אין מנוס ממנו ועל כן לא יגונה - פוטר מאכיפה למי שאינו בצה"ל וזקוק להרשאה לנשק, והוא פועל מעבר לגבולותיה. ראוי שההדרכה לאוכפים תביא בחשבון את אלה, ובסופו של יום יהא זה בחינת "ולפני עיוור לא תתן מכשול" (ויקרא י"ט, י"ד).

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ד' חשין.

ניתן היום, י"ז באלול תשס"ו (10.9.2006).

שופט

שופט

שופט